

INFO

Zveme Vás

25. prosince 2010

na vánoční „koncert“

do chrámu sv. Petra a Pavla.

Začátek v 16.00 hodin.

V hodinovém programu, budeme zpívat vánoční koledy, které již zpívali věřící v kostelích v minulých staletích.

Zpěv povedou zpěvačky z kůru, ale přítomní budou požádáni, aby se ke zpěvu připojili. Naším cílem není koncert, ale společná oslava narození Krista. Každý účastník dostane texty zpívaných koled.

Zpěv: Vlasta Šamanová, soprán
Jana Žižková, alt
Varhany: Vladimír Hradec

Vstupné dobrovolné.

(bude použito na projekt obnovy varhan ve zdejší kostele)

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
PROBOŠTSTVÍ MĚLNÍK

vás zve na

**NOVOROČNÍ
ZPÍVÁNÍ**

mělnického pěveckého sboru

CHRAPOT

v neděli 2. ledna 2011 v 16 hodin

v Kostele Kapucínů
na Náměstí Míru

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

24. prosince (pátek) – Štědrý den:

16.00 – „půlnoční“ mše sv. zaměřená na děti - kostel kapucínů (Nám. Míru)

22.00 – půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří

24.00 – půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

25. prosince (sobota) - Slavnost Narození Páně:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (neděle) - Svátek Svaté Rodiny:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

28. prosince (úterý):

17.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

29. prosince (středa):

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

30. prosince (čtvrtek):

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

31. prosince (pátek) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

17.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2011 (sobota) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

2. ledna 2011 (neděle) - Slavnost Zjevení Páně:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)

11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

„Stalo se v onech dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrie spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazaretu, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“ A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“

Lukáš 2, 1-14

Pane Ježíši přijď, prosím,
o těchto vánocích i do mého života
a přines do něj svůj pokoj,
lásku a všechno to, co mi schází,
co stále někde hledám,
po čem toužím, ale nemohu to nalézt.
Vždyť Ty jsi přišel, abych měl život a měl ho v plnosti.

Kéž přijde Kristus k Vám,
žehná Vám a dává hodně milostí.

P. Jacek MS, P. Mirosław MS

Datum a obsah Vánoc

„Říká se, že Vánoce jsou původně pohanské svátky a církev si je jenom přivlastnila. Co je na tom pravdy?“

Toto tvrzení je opravdu dost časté, vyskytovalo se také ve většině ateistických příruček. Důvod je celkem pochopitelný. Tomu, kdo nežije v křesťanské víře, téměř, nebo zcela uniká, co vlastně křesťané o Vánocích slaví.

Stromeček, dávání dárků o určitém datu, případně speciální jídlo (u nás smažený kapr) jsou prvky, které najdeme i v pohanství. Jenže křesťan o Vánocích neslaví nic z toho (i když si stromeček ozdobil, dárky rozdá a kapra usmaží, případně se podívá, zda mu rozkvetla barborka), ale slaví dar narození Ježíše, pravého člověka a pravého Syna Božího, slaví tajemství vtělení. A to nemůže slavit ani pohan, ani třeba Svědek Jehovův, protože takto Ježíše Krista jedni ani druzí nechápu a nevyznávají.

Jak je určeno datum, kdy se vánoce slaví?

Jinou věcí je datum, kdy se vánoce slaví. Ač je Ježíš historickou postavou, přesné datum jeho narození nemůžeme zjistit.

Nicméně Ježíšovo narození, čili příchod Božího Syna na svět, se začalo slavit poměrně brzy, v prvé čtvrtině 4. století o tom máme už bezpečné zprávy. Na křesťanském východě se začalo s oslavou 6. ledna. To bylo datum jednoho pohanského svátku v Alexandrii: „Narození Božského eonu“. Na křesťanském západě (v Římě) se slavilo 25. prosince a to bylo zase datum starého pohanského svátku „Narození věčného slunce“.

Západ i východ se o tato data slavení navzájem „obohatil“, v západní (latinské) církvi se pak obsahem svátku 25. prosince stalo výrazně slavení Ježíšova vtělení a 6. ledna jeho zjevení se lidem (Epifanie). Pozdě po řadu století překryla tento obsah svátku úcta ke svatým třem králům (počet tří byl odvozen od tří královských darů, kteří mágové Ježíšovi přinesli).

Obsah Vánoc je křesťanský, datum bylo zřejmě zvoleno jako „překrytí“ pohanského svátku. Vánoční zvyky mají původ pohanský i křesťanský a pro pochopení křesťanského obsahu Vánoc nemají vcelku význam. Smysl Vánoc je vyjádřen v evangeliích (část Bible) a v liturgií (církevní obřady).

Alesí Opatrný

Proč se neodvažují přijímat Tělo Páně na ruku

V naší církvi je dovoleno přijímati Nejsvětější Svátost dvěma způsoby. Buď tradičně z rukou kněze do úst, nebo položením hostie na dlaň věřícího. Tradice prvního způsobu se v průběhu dvou tisíciletí zformovala do liturgické normy. Druhý způsob, který je apoštolským stolcem povolen od r. 1969, liturgickou normou není. Jde o tak zvaný „indult“, tedy o dovolení, aby za určitých okolností mohl být tento způsob využíván s tím, že diecézní biskup má právo, (uzná-li to za správné a nutné) ho kdykoliv zakázat. Na příklad na Filipínách byl tento indult po určitou dobu používán, poté tamní biskupská konference názor změnila a pokládání Těla Páně na dlaně věřících zakázala. Naproti tomu je nemožné, aby diecézní biskup zakázal tradiční přijímání do úst. Je zřejmé, že z pohledu liturgického práva si oba způsoby nejsou zdaleka rovný. Jsou však známa dějinná období, ve kterých bylo nutné tradiční normu přijímání obcházet. Vzpomeňme na nacistické koncentráky, či komunistické lágry, kdy uvěznění kněží tajně podávali kousičky Nejsvětější Svátosti do dlaní těm, kteří po ní toužili. Dnes je v naší diecézi ponechána volba způsobu svateho přijímání na věřícím, který k němu přistupuje. Já volím přijímání do úst z rukou kněze. Jednak proto, že kněz je k manipulaci s Nejsvětější Svátostí duchovně vybaven a jednak proto, že neexistuje důvod proč bych měl porušovat posvátnou tisíciletou tradici. Je pozoruhodné, že každý kněz, který je přítomen mši svaté a neslouží ji, nebo nekoncelebruje, nechává si při svatém

přijímání vložit Tělo Páně do úst svým spolubratrem. Rovněž je známo, že papež Jan Pavel II při svátosti pomazání nemocných, přijímal Tělo Páně tradičně do úst z rukou sloužícího kněze. S pacitem jistého zadostiučinění jsem od svých polských přátel slyšel, že v jejich kostelích se přijímání na ruku prakticky nevyskytuje. Podobně je tomu v Itálii, ve Španělsku a v Latinské Americe. Myslím si proto, že ve dnešní, pro svobodné vyznání Víry, poměrně pokojné době, neexistuje důvod, proč bychom měli přerušovat posvátné tisícileté tradice. V dnešní pokojné mírové době se kladení Těla živého Spasitele na dlaň může jevit jako nedostatek pokory, jako projev sekularizované pýchy. (Volali jsme přece před chvilkou na kolenu: „Pane nejsem hoden…!“).

Naprostá světová většina věřících katolických křesťanů přijímá eucharistického Krista tak, jak to po celá staletí konaly generace jejich předků. S praktikováním tohoto způsobu se ztotožňuji a pokud je to v kostele jenom trochu možné, tak před Nejsvětější Svátostí poklekám. Přijímám přece živého Krista.

Jiří Červinka

DRUHÉ PŘIKÁZÁNÍ NEVEZMEŠ JMÉNA BOŽÍHO NADARMO

Jak se má uctívát svaté boží jméno?

Svaté boží jméno je uctíváno tím, že se vzývá, velebí, chváli a oslavuje. Je proto zakázáno odvolávat se na boží jméno kvůli ospravedlňování zločinu. Je také třeba se vyhybat jakémukoliv zneužívání božího jména, jako je rouhání, které je svou povahou těžkým hříchem, kletby a neplnění slibů učiněných ve jménu božím.

Proč je zakázána křivá přísaha?

Protože v křivé přísaze člověk volá boha, který je pravda sama, za svědka lži. „Nepřísahat ani při stvořiteli, ani při tvorovi, leč když je to s pravdou, nutností a úctou.“ (sv. Ignác z Loyoly).

Co je to křivopřísežnictví ve slibu?

Je to učinění slibu pod přísahou s úmyslem nedodržet ho, nebo porušení toho, co bylo pod přísahou slíbeno. Je to těžký hřích proti bohu, který je vždy věrný svým příslibením.

Zpracováno podle Katechismu Katolické Cirkve.

JMÉNO PÁNA JE SVATÉ

Jméno přísluší osobě. Kdo očeřňuje jméno člověka, dotýká se tím jeho osoby. Kdo ctí jméno, ctí i jeho nositele. Druhé přikázání nám nařizuje, abychom ctili a uctívali boží jméno. Zakazuje jeho zneužívání v jakékoliv formě. V širším smyslu se druhé přikázání týká především úcty ke všemu svatému (Kat. 2142).

Bůh vyjevil své jméno, to znamená, že nám sdělil to nejvlastnější, odhalil sám sebe. Bůh má jméno. Není nějakou bezejmennou silou. Sdělít své jméno znamená dát se druhým poznat, stát se jim přístupným a dát jim možnost důvěrnějšího poznání a osobního oslovení. (Kat. 203) Ježíš vidí své poslání v tom, aby nás seznámil se jménem svého Otce, aby nás s ním sblížil: „zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa“ (Jan 17,6). Ježíš jde ještě dál, zjevuje, že „i on má boží jméno“ (kat. 211). Také jméno Ježíš uctíváme jako jméno Boha. Jak by mohl sv. Pavel říci, že při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno - na nebi, na zemi i v podsvětí - (Flp 2,10), kdyby to bylo jen jméno člověka? „Izraelský lid nevyslovuje Boží jméno z úcty k jeho svatosti“ (kat. 209). Z této svaté bázně bychom se mohli poučit o hluboké úctě a nepoužívat Boží jméno tak lehkovážně. Až příliš často si bereme do úst „našeho pánaboha“, leckdy při velmi nevhodných příležitostech (kat. 2155). Na druhé straně nás v Ježíšově jméně velmi oslovila Boží blízkost, takže jeho vyslovování je potřebou srdce. Celá historie křesťanské víry se vyznačuje láskou ke Kristovu jménu. V každém „zdravas“ je v centru Ježíšovo jméno (kat. 2676), podobně v Ježíšově modlitbě východních křesťanů (kat. 435).

Jak si máme vysvětlit, že právě toto jméno bývá tak často hanobeno? Zdá se, jako by právě křesťanství - dokonce Kristus sám - víc než jiná náboženství vyvolávalo hanobení Boha. Důvodem bude možná nedostižná blízkost, kterou má Bůh v Ježíši Kristu k nám, lidem. Ježíšova láska se přímo dotýká lidského srdce, a tím vzniká větší nebezpečí jeho

zatrvenzlosti. S hanobením Boha se dnes setkáváme velmi často, protože bezbranně se nabízející boží láska v Kristu je stejně bez ochrany vydána odmítnutí. Není ale toto často slychané hanobení Boha, výsměch Kristu a všemu, co je křesťanům svaté, voláním o pomoc, abychom uvěřili v lásku, o niž už někdy pochybujeme?

Jako všechna přikázání, i toto má základ v přikázání lásky k bohu a k blížnímu. Ne ze strachu, nýbrž z lásky uctíváme Ježíšovo jméno. V něm nacházíme útěchu a hlubokou radost.

Zpracováno podle knihy

„Rozhodni se pro život“ od kard. Christopa Schönborna

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balícího papíru

Slavení vánoc se rok od roku stává hluchnějším, nákladnějším a povrchnějším. Až do samotných svátků mnohý nařiká, co je třeba ještě nakoupit, udelat, komu napsat. A tak místo toho, abychom oslavovali narození našeho Spasitele a Zachránce, zabýváme se jen sami sebou.

Z vánoc se udělala rodinná slavnost, rodinné show, které se liší od jiných rodinných slavností jen tím, že je v něm více sentimentality. Rodiče cítí vinu, že na své děti neměly čas, a tak se jim to na Štědrý večer snaží vynahradit hromadou dárků. Vánoc se zmocnil průmysl a obchod, takže se stávají záležitostí pěníženky.

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balícího papíru s jedlovými větvičkami, kilometry pozlacených stužek, hromadami vánočních pozdravů a hromadami jídla na vánočních stolech.

Tajemství Boha, který se stal člověkem, tato převratná událost, která se stala přelomem dějin, se zploštila na nasládlou idylu jmelí.

Copak se stal Bůh člověkem proto, abychom se jednou za rok sentimentálně dojíмали u vánočního stromku, cpali se vánočním kaprem a cukrovím, abychom si z křesťanských vánoc udělali záminku pro pitky a hodování?!

Sabotovali jsme prostotu čtyř vět evangelia:

„Porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou.“ (*Lk 2,7*)

Právě tyto řádky odsuzují naše bohaté, přesycené a nabubřelé vánoce, které jsou tak chudé na Spasitele, ale plné sentimentálního dojetí.

Proč bychom nemohli naše bohaté vánoce alespoň trochu obohatit betlémskou chudobou, abychom byli naplnění pravou vánoční radostí!?

Proč bychom se nemohli ztíšit s tak umožnit našemu Spasiteli a Zachránci, aby se s nám setkal, aby k nám vešel, abychom se pak nevraceli do všedních dní bez lásky, abychom se netmářeli slepě životem, zatímco bychom mohli být vnitřně šťastni a spokojeni?!